

Așteptări

Bragagiu

În seară-aștept și-n dimineață.
În existența omenească
Aștept, aștept o-ntreagă viață
Ca viața să se-ndeplinescă.

Sunt o continuă-așteptare
De vreme care o să vină
Cu umbre de întunecare
Și cu-oceane de lumină,

Cu cântecele noi născute,
Cuvinte simple de iubire
Prin alte sorti întrețesute
Și-n seri țesându-și amintire.

Aștept copiii să se-nalțe,
Aștept să-mi știu mai mult soția
Și ale timpurilor ațe
Ca să dezlege veșnicia.

Aștept o ziuă ce sosește
Necunoscută, inedită,
Iar frica-așa de omenește
Cu precauții mă irită.

Întâmpin serile și zorii
Sperând, crezând că o să fie
Tot ceea ce mi-au spus cocorii
În primăvara azurie.

Am tot răbdat o viață toată
C-am adunat ninsori la tâmpie
O fericire ca să poată
În viața mea să se întâmple.

Mușcat de șerpi de necredință,
Înaripat de noi succese
Aștept cu-ntreaga mea ființă
Neașteptări neînțelese.

Ce-mi vor propune, ce-mi vor zice
Noi rezolvări de timpi și spații
Și cu suflări pe cicatrice,

Și cu visări prin constelații.

Îngăduința-mi desuetă
În adăstare-mbracă timpul -
O așteptare incompletă
Îndeplinește infinitul.

Aștept o viață să se cearnă
Ca o ninsoare fără capăt
Și ea cu vară și cu iarnă
Încearcă-n mine să încapă.

Trăiesc și bezna cum și raiul
Și nu știu cine e în cine:
În așteptare-mi este traiul
Ori așteptarea e în mine?

Scutură frunze timpul veșted,
Pornește primăvara muguri
Răbdarea crește și trăiește
Cu secete și cu belșuguri.

Întreaga viață se așteaptă
O Dragoste cât și o pâine -
Azi mă-nălțai încă pe-o treaptă
Ce mă așteaptă oare mâine?

Vrem, uneori, doar niște copii
Ce-or liniști avântul, dorul -
Aștept de vreme să m-apropii
Precum m-așteaptă viitorul.

M-așteaptă Dumnezeu întruna,
Iar eu tot cat ca să-L întâmpin
Îndrăgostit întotdeauna
De orișicare anotimpuri.

Nu cugetu-mi atât de sprinten
Privește-un viitor din pândă
Eu și Credința, înainte,
Pășim o Viață așteptândă!
Victor Bragagiu